

Sygn. akt VIII Gz 113/17

POSTANOWIENIE

Dnia, 30 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

Sędziowie: SO Anna Górnik

SR del. Rafał Lila (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko D. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 7 lutego 2017 r. w sprawie XI GC 1567/16 w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.350 zł (jednego tysiąca trzystu pięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Anna Górnik SSO Patrycja Baranowska SSR del. Rafał Lila

UZASADNIENIE

Powódka wniosła pozew przeciwko D. S. domagając się zapłaty 65.190 zł z odsetkami. Wywodziła, że kupiła od pozwanego maszynę (ładowarkę) (...), której cena wynosiła 65.190 zł. Powódka ww. należność uiściła. Okazało się jednak, że maszyna ma szereg wad i w związku z tym powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy domagając się zwrotu zapłaconej ceny.

W toku procesu pozwany, sprzeciwiając się żądaniu powódki, stanął na stanowisku, że maszyna była całkowicie sprawna technicznie, a powódka miała tylko zastrzeżenia co do jej wydajności. W związku z tym pozwany wymienił łyżkę maszyny, jednocześnie informując, że nie będzie ona sprawnie pracować łyżką o większej pojemności. Wyjaśnił również, że e-mailem z dnia 26.09.2016 r. – wobec odstąpienia przez powódkę od umowy – wyraził zgodę na przyjęcie maszyny (ładowarki) i zwrot kwoty zapłaconej tytułem ceny, w terminie 40 dni, jednakże powódka nie dostarczyła mu ładowarki.

Na rozprawie, w dniu 7 lutego 2017 r., strony zawarły ugodę przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie, zgodnie z którą pozwany zobowiązał się zapłacić na rzecz powódki kwotę 65.190 zł w dwóch ratach, każda po 32.595 zł, w terminach do 7 marca i do 7 kwietnia 2017 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w

zapłacie którejkolwiek z rat. Nadto zobowiązał się uiszczyć kwotę 1.630 zł tytułem kosztów procesu. Powódka natomiast zobowiązała się wydać pozwanemu ładowarkę teleskopową (...) wraz z łyżką w terminie do 8 lutego 2017 r.

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2017 r., wydanym w sprawie XI GC 1567/16, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie I umorzył postępowanie w sprawie, a w punkcie II zwrócił powódce kwotę 1.630 zł tytułem zwrotu połowy opłaty w sprawie zakończonej ugodą.

Pozwany dnia 10 lutego 2017 r. złożył zażalenie na powyższe postanowienie zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że sporna ładowarka została mu zwrócona jako maszyna niesprawną technicznie i wyeksploatowana (silnik jest rozmrożony, ilość motogodzin według stanu licznika wynosi 6.300, podczas gdy sprzedawana miała ich 4.600. W związku z tym koszty remontu ładowarki w tym silnika i wymiana opon wynoszą około 15.000 zł, a nadto łyżka ładowarki była nowa, a teraz jest wyeksploatowana).

Do zażalenia ustosunkowała się powódka podnosząc, że pełnomocnik pozwanego, który dokonywał czynności odbioru maszyny i podpisał protokół zdawczo-odbiorczy dnia 8 lutego 2017 r. nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do stanu ładowarki. Powódka zarzuciła pozwanemu, że uгода została wykonana jedynie w takim zakresie, w jakim było to dla niego korzystne. Nadto podniosła, że pozwany nie złożył oświadczenia o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli w zakresie zawarcia ugody. Powódka żądała oddalenia zażalenia i zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 918 § 1 k.c. uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy. Stosownie zaś do § 2 przywołanego przepisu nie można uchylić się od skutków prawnych ugody z powodu odnalezienia dowodów co do roszczeń, których uгода dotyczy, chyba że została zawarta w złej wierze. Przepisy te ograniczają uprawnienie do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, by zwiększyć prawdopodobieństwo, że uгода doprowadzi do definitywnego uregulowania spornego lub niepewnego stosunku prawnego. Przepis art. 918 § 2 k.c. odrębnie zaś traktuje sytuację, w której w chwili zawarcia ugody stronom nie były znane dowody co do roszczeń będących jej przedmiotem. Ich późniejsze odnalezienie stwarza możliwość uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia tylko wówczas, gdy jedna ze stron zataiła przed drugą istnienie takich dowodów.

Skoro zatem uchylenie się od skutków ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, to a contrario niedopuszczalne jest uchylenie się od skutków prawnych ugody, gdy błąd dotyczy stanu rzeczy, który według treści ugody obie strony lub choćby jedna z nich uważały za sporny albo niepewny [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2.7.1997 r. w sprawie I ACa 422/97, L.].

Tymczasem podstawą sporu będącego przedmiotem niniejszej sprawy była właśnie kwestia stanu technicznego ładowarki teleskopowej sprzedanej przez pozwanego powódce. Strona powodowa uważała bowiem, że ładowarka miała wady i w związku z tym odstąpiła od umowy, podczas gdy pozwany istnienie tych wad kwestionował. Nie można zatem uznać, że obie strony w sposób niewątpliwy były przekonane co do tego, że maszyna żadnych wad nie ma. Nie zachodzi tym samym podstawa do uchylenia się przez pozwanego od skutków, złożonego na rozprawie w dniu 7 lutego 2017 r., oświadczenia woli o zawarciu ugody. Dostrzec również należy, że w ugodzie strony nie zidentyfikowały stanu technicznego maszyny. Skoro miała ona wykonywać określone prace, to naturalnym jest, że aby zweryfikować jej nieprzydatność należało rozpocząć jej eksploatację. Jeśli zużycie elementów maszyny wynika z wykorzystywania maszyny zgodnie z jej przeznaczeniem i jest adekwatne do okresu w jakim była użytkowana przez nabywcę, to zarzuty

pozwanego należy uznać za bezzasadne. W złożonym zażaleniu pozwany do powyższych kwestii się nie odnosi, lecz ogranicza się do lakonicznych stwierdzeń dotyczących stanu technicznego ładowarki.

Wreszcie zgodzić się trzeba ze stanowiskiem wyrażonym przez powódkę, w odpowiedzi na zażalenie, zgodnie z którym pozwany i tak nie złożył oświadczenia o uchyleniu się od skutków złożonego oświadczenia woli stosownie do wymogów art. 918 § 1 k.c., a zatem już z tej tylko przyczyny wniesione przez niego zażalenie jest niezasadne. Jednocześnie uznać należy za przekonujący dowód przedłożony przez powódkę w postaci protokołu zdawczo-odbiorczego podpisanego bez zastrzeżeń przez pełnomocnika pozwanego.

Podstawę umorzenia postępowania przez Sąd Rejonowy stanowił przepis art. 355 § 1 w zw. z art. 223 § 1 k.p.c. Zgodnie z pierwszym z przywołanych przepisów sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wydanie wyroku w sprawie stało się zaś zbędne właśnie z uwagi na skuteczne zawarcie ugody przez strony. W sprawie nie zostały zidentyfikowane okoliczności uzasadniające zawarcie ugody za niedopuszczalne.

Tym samym zażalenie pozwanego okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu na podstawie art. art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w punkcie II na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, albowiem pozwany przegrał postępowanie zażaleniowe co do postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania w całości. Na poniesione przez powódkę koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 1.350 zł ustalone stosownie do treści § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm. z 2016 r. poz. 1668).

SSO A nna Górnik SSO Patrycja Baranowska SSR del. Rafał Lila

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

- (...)

- (...)

4. (...)